

třeba, nabízet. Byla-li povinna, jak žalovaný míní, obsažnějším vzájemným plněním, než k jakému se nabízela, avšak soudce prvý vyhověl přes to jejímu žádání o zrušení svatební smlouvy a žalovaný rozsudek ten nenapadl, jest věc vyřízena. Brániti se teprv vkladní doložce, kterou připojil soud druhý, není po právu, neboť doložka ta jest jen logickým a nevyhnutelným důsledkem zrušení svatební smlouvy t. j. právního stavu jí zřízeného. Znamenáť zrušení to, že má vše uvedeno býti v předešlý stav, arciť, pokud jen žalobkyně žalovala a na své nároky se omezila, v předešlý stav v prospěchu jejím v rámci jejího žalobního žádání, jemuž právoplatně vyhověno. Není-li v rozsudku tom žalovaný se všemi vzájemnými nároky, zejména tedy nároky na náhradu investic kryt, nezbyvá mu při onom stavu rozepře a obsahu rozsudku, než aby se uznání a doplnění jich příslušným způsobem domáhal, dovolacím důvodem proti tomuto rozsudku však to není.

Čís. 4863.

Přerušení valutových sporů s Maďarskem (nařízení ze dne 27. července 1924, čís. 224 sb. z. a n.).

Rozhodnutí o tom, kdy vznikla sporná pohledávka proti určité osobě, jest přenechati Československému súčtovacímu ústavu.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, R I 187/25.)

R e k u r s n í s o u d přerušil sám od sebe spor dle Šu 10, prvý odstavec, vládního nařízení ze dne 27. června 1924, čís. 224 sb. z. a n. **D ů v o d y:** Výklad, jež dává prvý soud předpisu Šu 1 odstavec prvý čís. 2 nařízení čís. 224/1924 jest právně mylným. Odporuje i smyslu i účelu nařízení toho, vydaného na základě ujednání čís. 223/1924. Jest účelem nařízení — jak uvedeno výslovně v nař. min. fin. král. maďarského (přil. A ku nař. čís. 223/1924) — připraviti jednání o úpravu pohledávek a závazků dle čl. 231 d. posl. odst. mírové smlouvy trianonské. Při tom sledovala Československá vláda účel chrániti čs. věřitele a dlužníky proti poškození, jež by jim vzniklo z velikého rozdílu kursovního nastalého mezi korunou čsl. a starou korunou rak.-uh. Právili-li se v Šu 1 odstavec prvý čís. 2 vládn. nař. čís. 224/1924, že jsou povinny přihláškou pohledávky tamže uvedené i dluhy v korunách rak.-uh., které vznikly (byly založeny) před 26. únorem 1919 vůči osobě, jejíž bydlíště bylo toho dne na území král. maďarského, nemění se tím objektivně vznik pohledávky nebo dluh, nýbrž vznik toho subjektivního poměru věřitelského (dlužnického), jenž jest právě předmětem úpravy tímto vládním nařízením. Nezáleží proto na tom, kdo byl původně věřitelem pohledávky, vzniklé před 26. únorem 1919 v korunách rak.-uh., nýbrž pouze na tom, zda v tento den byla tu pohledávka a závazek znějící na rak. uh. koruny mezi věřitelem nebo dlužníkem československým a maďarským. A případ takový jest v tomto sporu. Dluh, — jehož částí jest peníz zažalovaný, vznikl v roce 1871. Tehdá ovšem bydleli i věřitel i dlužník v Čechách, tedy na území nynější republiky Čsl. V roce 1905 byl však zažalovaný peníz převeden na Luisu G. bydlivší v Uhrách. Tím teprve vznikl (byl založen) poměr v § 1 vl. nař. čís. 224/1924

uvedený a potrval až do rozluky měnové. Poněvadž 26. února 1919 dluhoval majitel panství K., bydlící v tuzemsku, Luise G., bydlící v Maďarsku 21.500 rak. uh. a zažalovaný dluh nespadá pod žádnou z výjimek Šu 2 nařízení, protože pozdější převod na žalobkyni (tuzemskou záložnu) nedotýká se povinnosti přihlašovací (§ 3 (3) nař.), není, proč by se pochybovalo o tom, že dluh sporný podléhá přihlášce. Ostatně rozhodovati o tom nepřisluší soudu, nýbrž dle Šu 7 nařízení zúčtovacímu ústavu čsl. Vzhledem ku kategorickému předpisu Šu 10 cit. nař. bylo proto řízení přerušiti.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl žalobcovu rekursu.

D ů v o d y:

Podle Šu 10 vládního nařízení ze dne 27. června 1924 čís. 224 sb. z. a n. nemohou po dobu platnosti tohoto nařízení vymáhány býti soudně pohledávky, povinné k přihlášce podle tohoto nařízení, a budiž zahájené řízení přerušeno. Podle Šu 7 (1) a (3) rozhoduje československý zúčtovací ústav o tom, zda podléhá pohledávka soupisu a povinnosti přihlašovací. Totéž platí zajisté o všech pochybných případech a tím i o tomto případě, v němž má se uvážiti, kdy sporná pohledávka vznikla (byla založena) vůči určité osobě, zejména, zda se tak mohlo státi převodem pohledávky podle Šu 1392 obč. zák. Podle uvedeného předpisu jest rozhodnutí o tom přenechati československému zúčtovacímu ústavu, a bylo důsledkem toho soudní řízení právem přerušeno, po případě až do rozhodnutí jmenovaného ústavu o přihlášce podle Šu 7 odstavec třetí.

Čís. 4864.

Převodním poplatkům přísluší přednostní právo zástavní pouze na nemovitostech, které byly předmětem převodu. Tuto okolnost musí erár dle Šu 210 ex. ř. prokázati listinou.

Soudce nemá povinnost (§ 214 ex. ř.), by přezkoumával správnost zápisů ve hlavní knize, aniž aby nahlížel do sbírky listin.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, R I 263/25.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně prodané nemovitosti nepřikázal s o u d p r v é s t o l i c e eráru ve výsadním pořadí převodního poplatku z dražených nemovitostí. R e k u r s n í s o u d napadené usnesení potvrdil. D ů v o d y: Rekurs obrací se proti tomu, že nebyly eráru přikázány v přednostním pořadí převodní poplatky z dražených nemovitostí, a to 129 Kč 60 h' a 421 Kč 92 h, při čemž vysvětluje blíže, že první poplatek byl vyměřen z ceny postoupeného pozemku č. kat. 424/5 a druhý z převodu vlastnictví k nemovitosti čp. 8, při čemž cituje příslušné platební rozkazy a tvrdí, že se napadené usnesení ani nezmiňuje o tom, proč tyto převodní poplatky nebyly přikázány. Avšak tento stav věci, vyličený v rekursu, nebyl prvému soudci patrným v době, kdy bylo vydáno rozvrhové usnesení. V přihlášce berního úřadu ze dne 18. července 1924, žádá se hotové zaplacení těchto poplatků převodních jakožto vtělených a citují se při nich tržové smlouvy, jichž data neodpovídají